

ТЕХНІКА ЖИВОПИСУ В ФОРМУВАННІ ПРОФЕСІЙНИХ ЗДІБНОСТЕЙ МАЙБУТНІХ АРХІТЕКТОРІВ

«Найдорогоцінніша якість фарб – їх прозорість... Прозорість фарб – ядро живописної техніки. Збагнути це – означає багато що зрозуміти в техніці живопису», – писав П. Ревякін. Специфіка живописної техніки, на відміну від інших видів образотворчої техніки (графічної), полягає в її здатності передавати колірний образ, тобто – колорит видимого предмету або явища.

Колорит складається за певними об'єктивними законами світла й зорового сприйняття. «Немає прекрасного поза єдністю, немає єдності поза підпорядкованістю», – відзначав Д. Дідро. За цими законами у нашій свідомості виникають колористичні образи предметів. Учення про колорит і його закономірності складають теоретичну основу живописної техніки. У навчанні архітектора серед графічних дисциплін техніка акварельного живопису займає завершальне значення. За допомогою акварельного живопису умовне, лінійне креслення перетворюється в реальний образ майбутнього будівництва.

Архітектурне креслення – це особливий вид художнього зображення, що має точний, тонкий і виразний контур, живу світлотінь і колорит.

Акварель – професійний і традиційний образотворчий засіб архітектора. Акварельна техніка є найбільш досконалою для передачі архітектурної форми споруди у кресленні. Коли споруда викреслена в самих лініях, у ній важко розібратися іноді навіть фахівцеві. Але як тільки креслення набуває світлотіней, колір, передає навколишнє середовище, він стає зрозумілим, доступним широкому колу людей, і чим вища образотворча майстерність архітектора, тим простіше, досупніше, жвавіше стає креслення.

Акварельна техніка найбільше виділяється своїми лесувальними можливостями. Привабливість акварельних зображень у повній мірі залежить від краси яскравих, свіжих, прозорих лесувальних фарб. Вони надають акварельним роботам особливу повноту кольору і легкість. Лесування – класичний прийом живописної техніки, на якому побудовано колористичне багатство багатьох шедеврів живопису.

В архітектурній тематиці найбільшого поширення набуває техніка відмивки та лесування фарби.

Архітектурні креслення мають свою специфіку. Вони повинні дати уявлення про зручність, економічності, міцності і красу майбутньої споруди (рис. 1).

Щоб відповідати цьому призначенню, креслення має відрізнятись від станкового живопису, хоча і невідступно дотримуватися її законів. Архітектурне креслення повинне бути простим, лаконічним, зрозумілим, переконливим.

За архітектурними традиціями встановився певний характер креслення. Він завжди стриманий у фарбах, точний за рисунком і ретельно змодельований (рис. 2). У сучасній графіці знайшли місце більш багатобарвні прийоми зображення фасадів. Однак лише ті з них відповідають високим професійним вимогам, у яких в міру застосований колір, із дотриманням суворої доцільності та без відступів від законів реалістичного живопису.

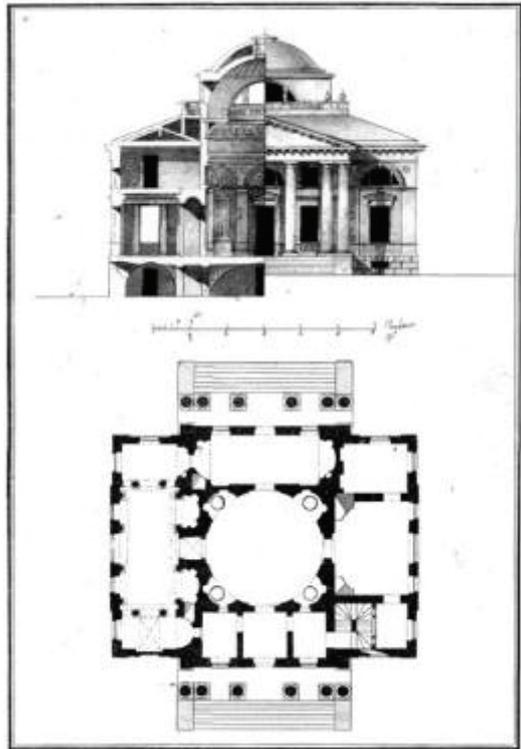

Рисунок 1. Графічні прийоми майстрів першої половини XIX ст. Проект житлового будинку

Рисунок 2. Прийом обробки архітектурного креслення тушшю в поєднанні з аквареллю. Проект житлового будинку

Література

1. Манохін В.П. Методичні вказівки до проведення практичних занять і самостійної роботи з дисципліни «Рисунок, живопис, скульптура» / В.П. Манохін, П.В. Мірончик. – Харків: ХНАМГ, 2012. – 58 с.

2. Ревякин П.П. Техника акварельной живописи / П.П. Ревякин. – Москва: Архитектура-С, 2015. – 248 с.